

Hồi Thứ Sáu Mười

ĐIỀU TRA CĂN NGUYÊN

Nhạc Nhạn Linh cố hết sức vào đến trong rừng, đã cảm thấy không sao chịu đựng nổi nữa, máu tươi từ miệng trào ra dữ dội, chàng vịn vào cành cây từng bước đi sâu vào cỏ rậm, mắt tay bị gai rạch toác, máu theo tay áo chảy xuống, chàng cũng không hề hay biết.

Chàng bỗng trông thấy một tảng đá nhô cao, bên dưới như vừa đủ để chứa một người, chàng xót xa lắm bầm:

“Chính là đây rồi.”

Đoạn tay vịn cành cây chậm chạp bước tới, đến dưới tảng đá, biết mình đã sắp chết, bèn dùng ngón tay chấm vào máu khóe miệng, viết lên trên đá mấy chữ, rồi thấy hai mắt tối sầm, ngất đi không biết gì nữa.

Ngay khi ấy, bốn nàng theo vết máu tìm đến, vừa trông thấy chữ viết trên đá, bốn nàng liền bật khóc sướt mướt.

Chỉ thấy trên đá viết chữ lơ mờ:

“Vị hiệp sĩ nhân từ nào đi ngang qua đây, xin hãy vùi chôn hài cốt của Nhạc Nhạn Linh vào trong đất sâu, kiếp sau trở thành trâu ngựa cũng nguyện kết cỏ ngậm vành.”

Khi nãy chàng không một yêu cầu với bốn nàng, đủ biết chàng đã thất vọng về họ đến mức độ nào.

Hoa Diễm Phương bởi nhiều năm độc cư trong sơn động nên lòng rất trong sáng, thấy vậy liền ôm Nhạc Nhạn Linh vào lòng, vừa lau máu nơi khóe môi chàng vừa nói:

– Sương tử, chúng ta làm sao bây giờ?

Một tiếng Sương tử liền làm cho tình cảm liên hợp của bốn nàng bừng dậy, liền đưa mắt nhìn Mai Ngọc Sương nói:

– Sương tử, Xích Long Châu của Sương tử cứu sống cho y thật sao?

Thái Phụng Tiên Tử Mai Ngọc Sương tuy trong lòng cũng hết sức nao núng nhưng sự xưng hô của ba người khiến nàng chẳng thể không gánh lấy trách nhiệm của một đại tử, bèn nói:

– Mọi người hãy yên tâm, nhất định cứu chữa được.

Đoạn liền lấy hai viên Xích Long Châu bỏ vào miệng mình nhai nát, cũng chẳng câu nệ, cúi xuống mớm vào miệng Nhạc Nhạn Linh.

Dao Trì Long Nữ Bạch Như Ngọc nói:

– Sương tử có cần tiểu muội hành công giúp chàng không ?

Thái Phụng Tiên Tử gật đầu:

– Phương muội hãy đỡ chàng ngồi dậy ngay ngắn, Như muội giúp chàng thúc động huyết mạch, Phụng muội ra ngoài canh phòng, tuyệt đối không để người xâm nhập quấy nhiễu, chúng ta thay phiên nhau vận công giúp chàng.

Vân Phụng Ảnh y lời đi ra, Bạch Như Ngọc đặt tay lên huyết Mạch Môn của Nhạc Nhạn Linh, yên tâm toàn lực hành công.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự chờ đợi luôn khiến cho người sốt ruột, từ giữa trưa đến khi mặt trời lặn, tuy chỉ có năm sáu giờ, nhưng đối với bốn nàng chẳng khác nào đã trải qua năm sáu năm, họ mỗi người đã luân phiên hành công một lần, sắc mặt của Nhạc Nhạn Linh tuy đã trở lại hồng hào, nhưng huyết mạch vẫn còn lưu thông rất chậm.

Đột nhiên một tiếng nói rất khê truyền vào tai Nhạc Nhạn Linh:

– Tiểu tử, nhà ngươi mà tiếp tục nhẫn tâm thế này, e rằng bốn mỹ nhân kia sẽ phải mệt chết, cho ngươi hay, nếu ngươi mà không tỉnh, bốn nàng sẽ chẳng bao giờ bỏ đi đâu.

Tiếng nói rất giống với khi Nhạc Nhạn Linh ở Phi Vân trại.

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng thở dài trĩu nặng, từ từ mở mắt.

Hoa Diễm Phương mừng đến nhảy cẫng lên nói:

– Sương tử đến đây mau, Linh ca đã hồi tỉnh rồi.

Thái Phụng Tiên Tử phóng nhanh đến sấp lẳng nhìn Nhạc Nhạn Linh, rụt rè nói:

– Linh ca có lượng thứ cho chúng tiểu muội không?

Nhạc Nhạn Linh thấy bốn nàng mặt mày trắng bệch và trán đầm mồ hôi, liền nghe lòng se thắt, lo lắng hỏi:

– Lát nữa bốn người còn đánh nhau nữa không?

Bốn nàng đồng thanh:

– Không đâu, bốn người giờ đây đã là tử muội, không bao giờ đánh nhau nữa đâu.

Nhạc Nhạn Linh cười hài lòng, nhưng nụ cười khô khốc, có lẽ chàng lại vừa nghĩ đến điều gì đó, quét mắt nhìn quanh nói:

– Bốn vị đã cứu Nhạc Nhạn Linh bây giờ hãy điều tức một lát, từ nay trên chốn giang hồ hãy còn rất nhiều việc chờ bốn vị lo liệu, phải bảo trọng mới được.

Hoa Diễm Phương nhoẻn cười:

– Vâng, Linh ca cũng ở bên chúng tiểu muội phải không?

Nhạc Nhạn Linh cười nhạt nhẽo:

– Chúng ta vĩnh viễn đứng chung một trận tuyến mà.

Thái Phụng Tiên Tử nhướng mày:

– Linh ca chúng tiểu muội muốn Linh ca hứa là sẽ vĩnh viễn ở bên chúng tiểu muội chứ không phải câu nói hai hàng như vậy.

– Nhạc Nhạn Linh này không phải là...

Vân Phụng Ảnh ghen lời nói tiếp:

– Linh ca vẫn chưa lượng thứ cho chúng tiểu muội ư ?

Ba nàng kia cũng không nén được khóc theo.

Nhạc Nhạn Linh nặng nề lắc đầu:

– Nhạc Nhạn Linh không muốn rời xa các vị, chỉ cần các vị cùng bắt tay hợp tác với nhau, khi nào xong việc, Nhạc Nhạn Linh nhất định sẽ tìm đến các vị.

Bạch Như Ngọc tiếp lời:

– Linh ca định làm gì, chúng ta cùng chung sức lo liệu.

Nhạc Nhạn Linh đành gật đầu:

– Thôi được, các vị hãy mau điều tức, Nhạc Nhạn Linh ra ngoài canh phòng cho các vị.

Mai Ngọc Sương nắm lấy tay Nhạc Nhạn Linh:

– Chúng tiểu muội thà chấp nhận một chết cũng không thể xa rời Linh ca.

– Các vị hành công, Nhạc Nhạn Linh sao dám để các vị bị kinh nhiều, buông tay ra mau.

– Linh ca không bỏ đi một mình thật chứ?

Nhạc Nhạn Linh vốn có ý định bỏ đi một mình nhưng dẫu sao con người cũng là một động vật có tình cảm, hơn nữa bốn nàng đối với chàng tình sâu nghĩa nặng, đã in sâu vào trong lòng chàng một dấu vết không sao xóa bỏ được, bảo chàng vĩnh viễn xa rời họ chắc chắn chàng không sao làm được.

Nhạc Nhạn Linh thành thật gật đầu:

– Vĩnh viễn không bao giờ.

Bốn nàng nghe vậy mới yên tâm ngồi xuống đất xếp bằng vận công điều tức.

Nhạc Nhạn Linh đi ra ngoài rừng, tung mình lên trên một tảng đá to, phóng mắt nhìn quanh, thấy tất cả đều hiện ra trong tầm mắt, đoạn mới yên tâm ngồi xuống.

Đột nhiên tiếng nói khi nãy lại vang lên bên tai:

– Nhạc Nhạn Linh nếu người muốn gặp lão phu, hãy đến khu rừng phía đối diện.

Nhạc Nhạn Linh ngược mắt nhìn, quả thấy ngoài năm trượng có một khu rừng rất rậm rạp, vừa đứng lên định phóng xuống, bỗng lại thăm nhủ:

“Không nên đi kéo lại trúng kế diệu hồ ly sơn của kẻ địch, nguy hiểm đến tính mạng các nàng.”

Đoạn liền quay lại đưa mắt nhìn về phía bốn nàng.

Tiếng nói kia lại vang lên:

– Đến đây nào, người hãy yên tâm, có lão phu đây, sợ gì chứ?

Nhạc Nhạn Linh buông tiếng cười khẩy, không thèm đếm xỉa đến nữa.

Lúc này Mai ngọc Sương đứng lên trước, vì nàng là người sau cùng vận công giúp Nhạc Nhạn Linh nên tiêu hao chân lực ít hơn hết, chỉ điều tức một lát là hồi phục ngay.

Nàng đưa mắt đảo nhìn quanh, đến khi nhìn thấy Nhạc Nhạn Linh ở trái tảng đá to mới yên tâm, liền phi thân về phía ấy.

Nàng vừa tung mình lên trên tảng đá, Nhạc Nhạn Linh nắm lấy tay nàng, nàng liền thừa thế ngã vào lòng chàng đôi môi mộng ngọt hướng lên hé mở đón chờ.

Nhạc Nhạn Linh nhẹ vuốt mặt nàng dịu dàng nói:

– Sương muội hãy ở đây chờ chốc lát, ngu ca hãy đến khu rừng kia gặp người ấy, nếu không có biến cố gì, ngu ca sẽ trở lại ngay.

Mai ngọc Sương đỏ mặt bẽn lễn nói:

– Ai ở trong rừng vậy?

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Ngu ca cũng chưa từng gặp, người này từng truyền âm nói với ngu ca ở Phi vân trại, nên ngu ca muốn gặp ông ta.

– Vậy tiểu muội đi với!

Nhạc Nhạn Linh đưa tay chỉ ba nàng kia:

– Còn họ thì sao?

Mai ngọc Sương đành quan tâm nói:

– Địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, Linh ca phải hết sức thận trọng mới được.

Nhạc Nhạn Linh gật đầu, tung mình nhanh như chớp về phía khu rừng, thoáng chốc đã vào đến khu rừng, chú mắt nhìn quanh, chẳng thấy một bóng người nào cả.

Bỗng nghe tiếng nói kia vang lên:

– Nhạc Nhạn Linh người thật cả gan, không sợ lão phu ám toán sao?

Nhạc Nhạn Linh nghe tiếng nói ấy vang lên từ bốn phương tám hướng, khó mà nhận định được chính xác phương vị đành ngẩng lên cao giọng nói:

– Qua hai lần nghe tiếng trợ giúp, tại hạ nhận thấy tôn giá hẳn không phải là kẻ đối địch, có thể ra đây cho tại hạ được gặp hầu trước mặt cảm tạ chăng?

Tiếng nói ấy cười:

– À tiểu tử người thông minh lắm, và cũng rất là gan dạ, lão phu quả có chút quan hệ với người, nhưng lúc này chưa thể gặp nhau, khi nào người báo xong đại thù, lão phu tự sẽ đến gặp người.

– Vì sao bây giờ không thể gặp nhau?

– Chưa đến lúc, người đừng hỏi nhiều, khi nào các nàng điều tức xong, hãy tức tốc đến Ngô Công lãnh, nơi đó có một người giả nhân giả nghĩa trước nay, sắp bộc lộ bộ mặt thật, đó là cơ hội tốt để người báo thù một cách danh chính ngôn thuận, lão phu đi đây.

Nhạc Nhạn Linh hỏi thêm hai tiếng, gọi thêm hai tiếng, không nghe trả lời, đành ra khỏi khu rừng.

Nhạc Nhạn Linh vừa ra khỏi rừng suýt nữa đã va vào bốn nàng, thì ra các nàng sợ Nhạc Nhạn Linh đi mất nên mới đến tìm.

Mai ngọc Sương vừa thấy Nhạc Nhạn Linh liền vui mừng hỏi:

– Linh ca có thấy người ấy không?

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu:

– Người ấy không chịu ra gặp.

Hoa Diễm Phương ngây thơ hỏi:

– Nam hầy nữ vậy?

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn bốn nàng, thấy mặt người nào cũng có vẻ hoài nghi như nhau, bèn nhếch môi cười nói:

– Đó là một lão nhân.

Vân Phụng Ảnh nhoèn cười nói:

– Linh ca chưa gặp sao biết là lão nhân?

– Nghe tiếng là biết chứ gì? Ông ấy bảo là có chút quan hệ với ngu ca, khi nào đến lúc, ông ấy sẽ ra gặp mặt ngu ca, bây giờ thời cơ chưa đến.

Bạch Như Ngọc ngược mắt hỏi:

– Ông ấy chỉ nói bấy nhiêu thôi sao?

Nhạc Nhạn Linh ngăn người chợt nhớ ra nói:

– À phải rồi, ông ấy còn bảo là mấy hôm nữa tại Ngô Công lãnh có một người sắp bộc lộ đại âm mưu bảo ngu ca hãy tức tốc đến đó báo thù.

Vân Phụng Ảnh nghiêm giọng:

– Chúng ta đi ngay bây giờ phải không?

– Các muội cũng đi ư?

Hoa Diễm Phương cười:

– Lẽ đương nhiên, Linh ca chẳng đã bảo không bao giờ rời xa chúng tiểu muội đó sao?

Nhạc Nhạn Linh thấy vẻ mặt bốn nàng đều rất kiên quyết, biết không cho họ đi không xong, đành gật đầu nói:

– Thôi được, chúng ta đi ngay, ai biết đường đến Ngô Công lãnh gần nhất?

Vân Phụng Ảnh vội nói:

– Tiểu muội biết, đi nào.

Sau chốc lát nhận định phương hướng, nàng liền dẫn trước phi thân xuống núi, bốn người cũng đều cất bước theo sau.

Thời gian ba ngày tuy trôi qua trong bôn ba, Nhạc Nhạn Linh cảm thấy rất là thoải mái, bởi trên đường đi bốn nàng đều hết sức tận tình chăm lo cho chàng.

Trong ba ngày ở bên nhau, tình cảm giữa bốn nàng càng thêm thắm thiết, thật ra bốn nàng vốn đã có lòng hâm mộ nhau từ trước song vì đời trước gieo oán thù nên họ bắt buộc phải đối xử với bộ mặt khác, nay thù xưa đã hóa giải, lẽ đương nhiên giữa họ không còn gì vướng mắc với nhau nữa.

Ngày thứ tư giữa lúc gần trưa, năm người đã tiến vào khu vực Ngô Công lãnh, chỉ thấy đá núi chập chùng, kỳ hoa dị thảo và tùng bách

bao la bát ngát, đừng nói là tìm người, dù phải tìm một sơn cốc chẳng phải dễ dàng.

Nhạc Nhạn Linh chau mày nói:

– Vùng núi rộng lớn thế này, biết đâu mà tìm mấy người quyết đấu với nhau chứ?

Hoa Diễm Phương tiếp lời:

– Phải rồi, người kia không cho Linh ca biết một địa điểm chính xác sao?

Nhạc Nhạn Linh lắc đầu. Hoa Diễm Phương vốn tính hồn nhiên thẳng thắn vậy liền dẫu môi nói:

– Người ấy cũng thật lạ, sao nói mà không chịu nói rõ thế này?

Bạch Như Ngọc chột động tâm nói:

– Có lẽ ông ấy nghĩ là chúng ta vào đến Ngô Công lãnh là tìm được nơi đó ngay, nếu đúng như vậy thì đó hẳn là một nơi mọi người đều biết.

Vân Phụng Ảnh liền nhớ ra, nàng reo lên:

– À đúng rồi, Hôm nay là ngày mùng sáu tháng năm phải không?

Bạch như Ngọc gật đầu:

– Phải, sao nào?

Vân Phụng Ảnh vỗ tay nói:

– Mừng sáu tháng năm chính là sinh nhật của Lãnh Vân bảo chủ, lẽ chúng ta sớm nghĩ đến mới phải, ngoại trừ sinh nhật của lão ta, làm gì có nhiều nhân vật võ lâm quy tụ, chắc chắn là Lãnh Vân bảo rồi.

Mọi người đều thấy hữu lý, Mai Ngọc Sương tiếp lời:

– Ngoại trừ sinh nhật của Lãnh Vân bảo chủ, chẳng dễ gì vào được Lãnh Vân bảo chúng ta đi mau kéo muện xảy ra rắc rối.

Đoạn liền dẫn trước phi thân phóng đi.

Chừng thời gian một bữa cơm, năm người đã trông thấy nơi xa có một tòa lầu sừng sững toạ lạc trên đỉnh núi, quả đúng là đèn mầu treo cao, người qua lại như thoi đưa, hết sức náo nhiệt.

Năm người không có thiệp mời của Lãnh Vân bảo chủ, chẳng thể đi vào theo đường chính, cũng may là họ đều có võ công tuyệt đỉnh, chút đường núi không thể gây khó khăn cho họ.

Họ vượt qua trạm gác thứ nhất, bèn ngang nhiên theo đường chính đi vào. Những người ở trạm thứ nhì tưởng đâu họ đã trình thiệp cho trạm thứ nhất xem qua rồi, hơn nữa lại thấy là một thiếu niên anh

tuấn với bốn thiếu nữ yếu đuối, càng tin là họ không đủ khả năng gây bạo loạn, bèn chẳng quan tâm đến cư mặc cho họ đi vào.

Năm người đi đến trước cổng chính Lãnh Vân bảo, ban ngày ban mặt không thể vượt tường mà vào, Mai Ngọc Sương đành thừa lúc vắng người điếm huyết hai đại hán gác cửa mới tiến vào được.

Năm người vừa mới rẽ qua bình phong, bỗng nghe Lãnh Vân bảo chủ tức giận quát:

– Hiệp huynh, hôm nay tốt hơn chúng ta không nói đến vấn đề ấy, kéo khiến mọi người mất vui.